

Vývoj života

Kolem nás můžeme žasnout nad nejrůznějšími projevy života. Široké spektrum bakterií, hub, rostlin či živočichů nás obklopuje nejen „venku v přírodě“, ale i v celém našem bezprostředním okolí, dokonce i uprostřed našich domovů na místech, kde bychom to nečekali. A aby toho nebylo málo, živé organismy jsou i v našem těle. Náš vlastní život je závislý na životech jiných organismů! Život je podivuhodný. Bez nadsázky můžeme říci, že s celou lidskou moudrostí i vymořky moderních technologií nedokážeme uměle napodobit ani primitivní živý organismus. Život prostě nedokážeme vdechnout, sestrojít, nebo syntetizovat. Je příliš složitý, jedinečný a úctyhodný. Bible nám podává zprávu o Stvořiteli, který je původcem všeho živého i neživého. Lidé mají možnost poznávat Boha v jeho úžasném díle a vzdávat mu právem čest a chválu.

Není pochyb o tom, když si prohlížíme v největších světových galeriích umělecké sbírky, že ty obrazy či sochy nevznikly jen tak, samy od sebe pouhým působením hmoty a přirozených přírodních procesů. Když pozorujeme krásy přírody, která nás svou pestrostí, nápaditostí i důmyslem přivádí k úžasu, můžeme spatřovat odraz Toho, který ji vytvořil. Vše bylo stvořeno skrze něho a pro něho. My lidé máme příležitost Stvořitele poznávat osobně a sdílet s ním nejen radost ze všeho stvoření, ale i hlubokou lásku, která je tou hlavní motivací, proč nás i vše kolem stvořil.

Někteří lidé mohou z celé své duše říci Amen, jiní kategoricky nesouhlasí. Podle názorů těch, kteří zastávají evoluční teorii, se prvotní primitivní život objevil samovolně komplikovanou souhrou biochemických procesů před mnoha stovkami milionů let ve vhodném prostředí. Od té doby se vyvíjí všemožnými směry, ty úspěšné formy života přežívají a rozvíjejí se do nových, vyšších struktur. Od jednobuněčných organismů postupují k mnohobuněčným, od jednoduchého ke složitějšímu, od společných prapředků se rozvíjejí rozmanité druhy. Mnohé druhy se prý vydaly slepou cestou a byly odsouzeny „uvolnit místo“ úspěšnějším.

Geologická období, jak je definují zastánci evoluční teorie, jsou (podle jejich víry) lemována katastrofami, při nichž se nejen dramaticky měnily životní podmínky na Zemi, ale při nichž docházelo k hromadnému vyhynutí obrovského počtu (desítky procent) soudobých živočišných či rostlinných druhů. Tak se snaží vysvětlit nejen, „Jak je možné, že se na Zemi ještě všichni vejdem?“, či „Kde se berou zkameněliny např. dinosaurů?“, ale především všechno směřuje k základní otázce „Jak mohlo všechno ve vší své rozmanitosti a rovnováze vzniknout?“

Odpovědí evolucionistů je: kombinace času a vývojových procesů. Jenomže není vývoj jako vývoj. Jedna věc je „vývoj“ jedinců (různých variant) uvnitř druhu, ale něco jiného je vývoj různých biologických druhů ze společného prapředka. Ponecháme-li stranou spory a komplikace při stanovování přesné definice druhu a spokojíme-li se s tím, že druh tvoří navzájem geneticky podobní jedinci schopní produkovat plodné potomstvo, zjistíme, že hranice těchto druhů je nepřekročitelná. Přestože husy a kachny žijí na společném rybníku, přestože to jsou všechno vodní ptáci (a jistě by se našly desítky podobných rysů), jsou to dva různé druhy ptáků, které nelze křížit. Podobně jako husy a kachny nemohou mít společnou budoucnost, nemohou mít ani společnou minulost. Evolucionisté předpokládají prapředek, z něhož se ve dvou vývojových liniích začaly vyvíjet jedním směrem husy (ve všech svých variantách) a druhým směrem kachny (rovněž v rozmanitých podobách), je jen vysněnou teoretickou představou.

Zjednodušeně řečeno: podle Bible Bůh stvořil živočichy i rostliny „podle svých druhů“, tj. každý samostatně, NE ze společného prazákladu. Druh (hebr. min) je v Bibli mnohem širší pojem než současný biologický termín (angl. species) a má velký potenciál

k následné diferenciaci jedinců, proti tomu se Bible nestaví. Jedinci svého druhu se mohou vyvíjet a přizpůsobovat svému prostředí či změně životních podmínek dokonce mnohem rychleji, než by podle zákonů evoluce vůbec mělo být myslitelné. Tyto rychlé změny můžeme označit za variabilitu stvořených druhů (min) a s evolucí nemají nic společného. Badatelé zaznamenávají případy, kdy se takové změny odehrávají během několika málo let či generací (evoluci by to mělo trvat deset tisíckrát až deset milionkrát pomaleji, aby to odpovídalo jejich závěrům). Např. rybičky známé jako „paví očka“ dokázaly během čtyř let změnit počet a velikost svých mláďat, aby se v nové lokalitě lépe vyhnuly novým predátorům. Kukačky zase „záluďně“ přizpůsobily vzhled svých vajíček, aby zmátly hostitelské rodiny pěvců a tak zvýšily šanci na přežití svým mláďatům. Takových „neuvěřitelných“ a rychlých změn lze popsat celá řada.

Jak na taková pozorování reagovat? Můžeme je jednoduše odmítnout, protože přece neodpovídají našemu vědeckému schématu. Nebo si můžeme doplnit a upravit naši teorii a zkoumat dál. Zastánci stvoření se mohou znovu přesvědčit, že Bible platí a Bůh je ten, který se pečlivě stará.

Za tak rychlými a komplikovanými proměnami nemůže stát jen náhoda a evoluční vývoj. To je „technicky“ neproveditelné a naprosto mimo myslitelnou pravděpodobnost, navíc bychom byly svědky obrovského množství neúspěšných pokusů o „lepší řešení“, což nejsme ani dnes, ani v průběhu celé (fossilní) minulosti. Dokladem nám může být velké množství zkamenělých nálezů nejrůznějších živočichů a rostlin, kdy nalézáme „hotové a plně funkční“ jedince. Logicky bychom měli v nesrovnatelně větší míře nacházet i ty „nepodařené mezistupně“, ale ty se nám nedostávají. Evolucionisté to vysvětlují pomocí teorie skoku, kdy se z jedné vývojové úrovně náhle vytvoří nová, vyšší a dokonalejší forma (zase zcela komplexně „vychytaná a funkční“).

Zamyslíme-li se například nad vývojem mikroprocesoru počítače, vysledujeme podobné rysy jako při vývoji živočichů. U obou je na počátku vývoje něco „nižšího a na konci něco vyššího“. Zkušenosti se kopírují a při vývoji modelu poukazuje na jistý trend. Jenomže za technologií musíme hledat tvůrce, inteligentní mysl inženýrů, kteří se z chyb učí z tisíců omylů (podobně jako Edison při práci na žárovce) zjišťují, kudy cesta nevede. Evoluce nemá Tvůrce, ani mysl, ani doložitelné „tisíce omylů“... Holt, něco tu nehraje.

Z pohledu Bible není potřeba dlouhých milionů let, ani vývoj nad rámec druhů. Bůh stvořil vše napoprvé (proto nejsou k dispozici nálezy mezičlánků) a s pestrou škálou možností k přizpůsobení se v rámci druhu. Proto můžeme pěstovat velké sladké jahody, které se s planými divokými jen těžko poměřují. Proto se z původního páru psů (či spíše vlků), které biblický Noe zachránil v arše, mohou diferencovat nejrozmanitější druhy současných ras psů. Proto mohl Darwin na Galapágách objevit a studovat celou řadu druhů pěnkav, které se přizpůsobovaly svému prostředí tak výrazně, až se mu zdálo, že je možné tento princip (variabilitu) chápat jako evoluci a mylně interpretovat jako důkaz vývoje všeho živého - od molekuly k člověku.

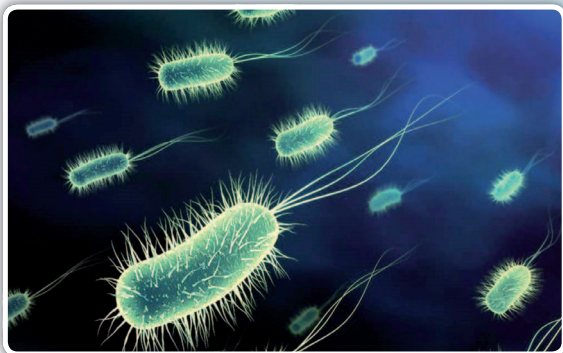
Vývoj v rámci druhu sice přináší viditelné i funkční změny, ale nedává vzniknout nové genetické informace. To je velmi důležité. Bůh „dal každému do vínku“ všechnu potřebnou genetickou výbavu k životu a mnoho nad to do rezervy (genotyp), což se ukázalo jako velice praktické. Co všechno se z výbavy v součinnosti s prostředím projevilo (fenotyp) už určuje aktuální potřeba.

Podobně to je i s poznáním Boha osobně - máme k dispozici všechny potřebné informace, ale jen na nás záleží, zdali jich využijeme k vlastnímu přežití.

STVOŘENÍ vs. EVOLUCE

Rozsáhlý palácový komplex Angkor v Kambodži (v období 9.-13. stol. hlavní sídlo khmérské říše) by mohl jistě vyprávět o síle přírody, která jej zcela pohltila.

Bakterie mohou škodit a způsobovat nemoci, nebo pomáhat, třeba naše trávení je na jejich přítomnosti závislé.

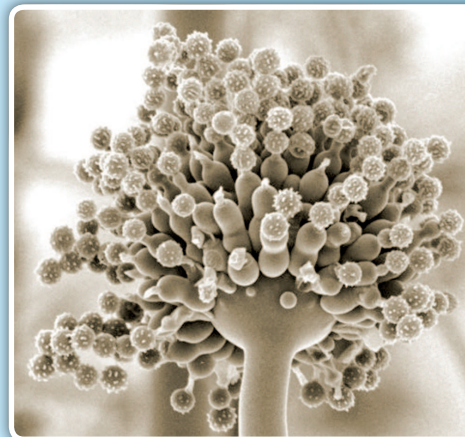
Zeptáme-li se kohokoliv, kde se vzaly ty prohlubně v písku, odpoví, že tam prošel člověk... Vědec určí, jak byl těžký, jak rychlý, kam šel. Zřejmě nikdo nebude předpokládat, že stopy vznikly náhodou samy od sebe.

Ani v galerii nikdo rozumný nebude předpokládat, že umělecká díla vznikla sama bez autora. Vždyť kolik informací o autorovi se dá z jeho díla vypožiorovat!

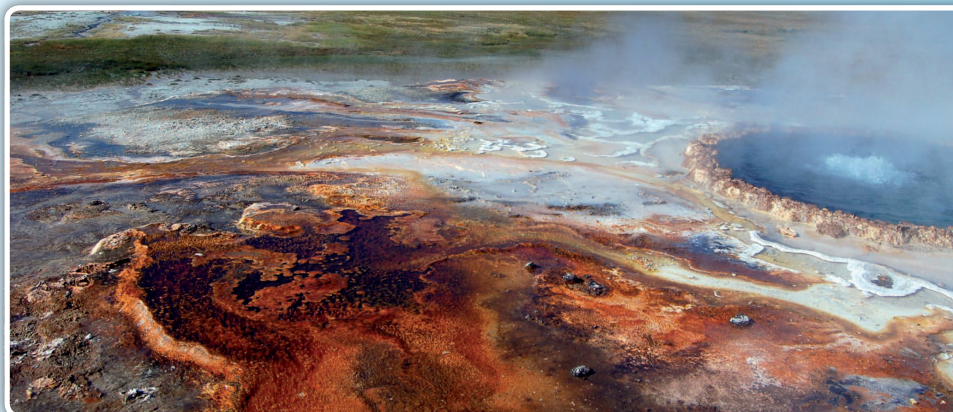

Život je všude kolem nás, ať už se nám to líbí, nebo nelíbí. Může se jevit jako primitivní, ale přesto ho nedokážeme uměle napodobit.

Plísně rodu *Aspergillus*, které se k nám mohou nepozorovaně přiblížit třeba přes arašidy, kukuřici či mléko, vypadají pod mikroskopem krásně, ale produkují nebezpečný aflatoxin.

<< Lidé od nepaměti žasnou nad krásou stvoření, někteří poznávají pečlivou starostlivost, bezbřehou tvořivost a rozmanitost Stvořitele. Vždyť v díle se odráží charakter tvůrce.

Někteří badatelé, kterým je biblická zpráva o Stvoření proti srsti, vytvořili a prosazují teorii o samovolném vzniku života v horké prebiotické „polévce“ sloučenin. Odtud se podle nich život rozvíjel od první živé buňky až do dnešní komplexní podoby.

Král David poznal Boha osobně, v Žalmu 121 vyznává: „K horám své oči obracím - odkud se dočkám pomoci? Má pomoc od Hospodina přichází, jenž nebe i zemi učinil!“ Do dnešních dnů známe miliony svědectví, která mohou dosvědčit, že to je pravda.

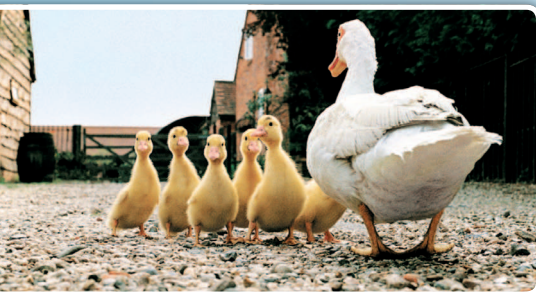
STVOŘENÍ vs. EVOLUCE

Evoluční badatel studuje usazené vrstvy hornin. Podle zkamenělin, které v nich nalézá, sestavuje tabulku s geologickým stářím jednotlivých vrstev.

Mikroprocesor je mnohem primitivnější než buňka a přesto ke svému vzniku nutně potřebuje inženýry.

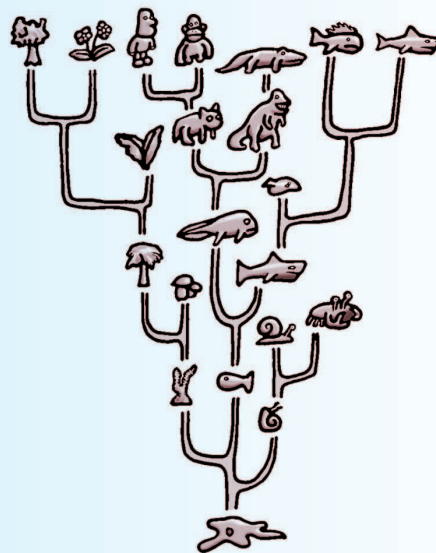
Housata jsou potomky husy, možná se mohou s postupem času začít odlišovat od hus žijících jinde a v jiných podmínkách, ale nemohou přestat být husami.

Edison během vynalézání žárovky objevil 10 000 cest, které k cíli nevedou... Po evoluci ale nevydařené pokusy nenalézáme.

Tabulka geologického stáří Země. Podle geologických vrstev se určí stáří zkamenělin, jež badatelé nalézají a sestavují vývojový strom.

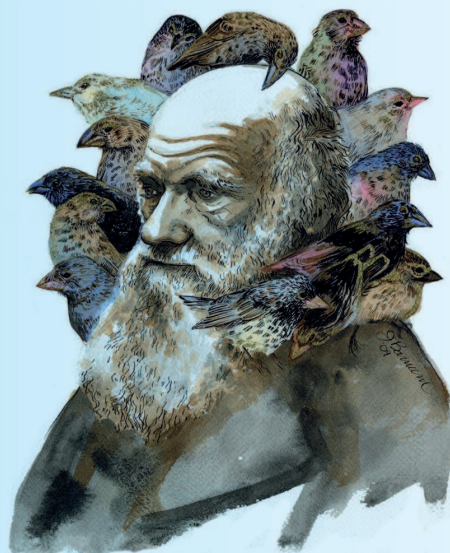

Vývojový strom života je v poslední době zpochybňován výzkumem molekulární biologie (sekvenování genomů). Zdánlivé milióny let, které jsou přisuzovány geologickým vrstvám, jsou z pohledu nových poznatků a nálezů (např. polystrátů, datování, charakteru sedimentů i zkamenělin aj.) nadále neudržitelné.

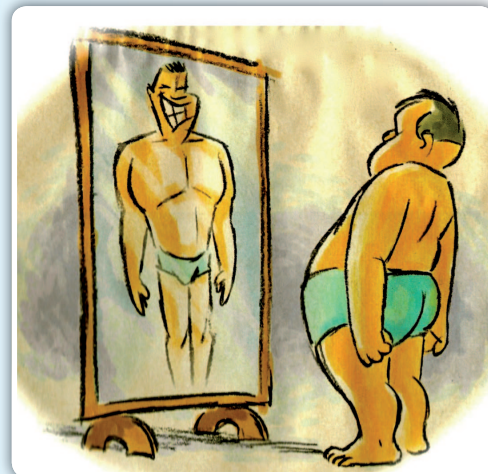

Živorodky duhové (*Poecilia reticulata*; též známé jako „paví očka“ nebo „gupky“) se po přemístění do nových podmínek rychle přizpůsobily. Aby se mohly lépe bránit dříve neznámému druhu dravce, začaly mít větší mláďata v méně početných hejnech. To je z evolučního hlediska neuvěřitelné.

Někdy máme při svých bádáních sklon trochu nadsazovat a „vylepšovat si fakta“ tak, aby vypadala lépe. Odbornou literaturou tu a tam otřeše aféra o odhaleném podvrhu... Máme to opravdu zapotřebí? Bible své závěry nemění ani nepřekrucuje

Darwinovy různé varianty pěnkvů mohou doložit variabilitu druhu, ale ne vývoj přes hranici druhu.

Pokud má evoluce pravdu, třeba se jednou vyvinou i takové ptáčky ☺.

